

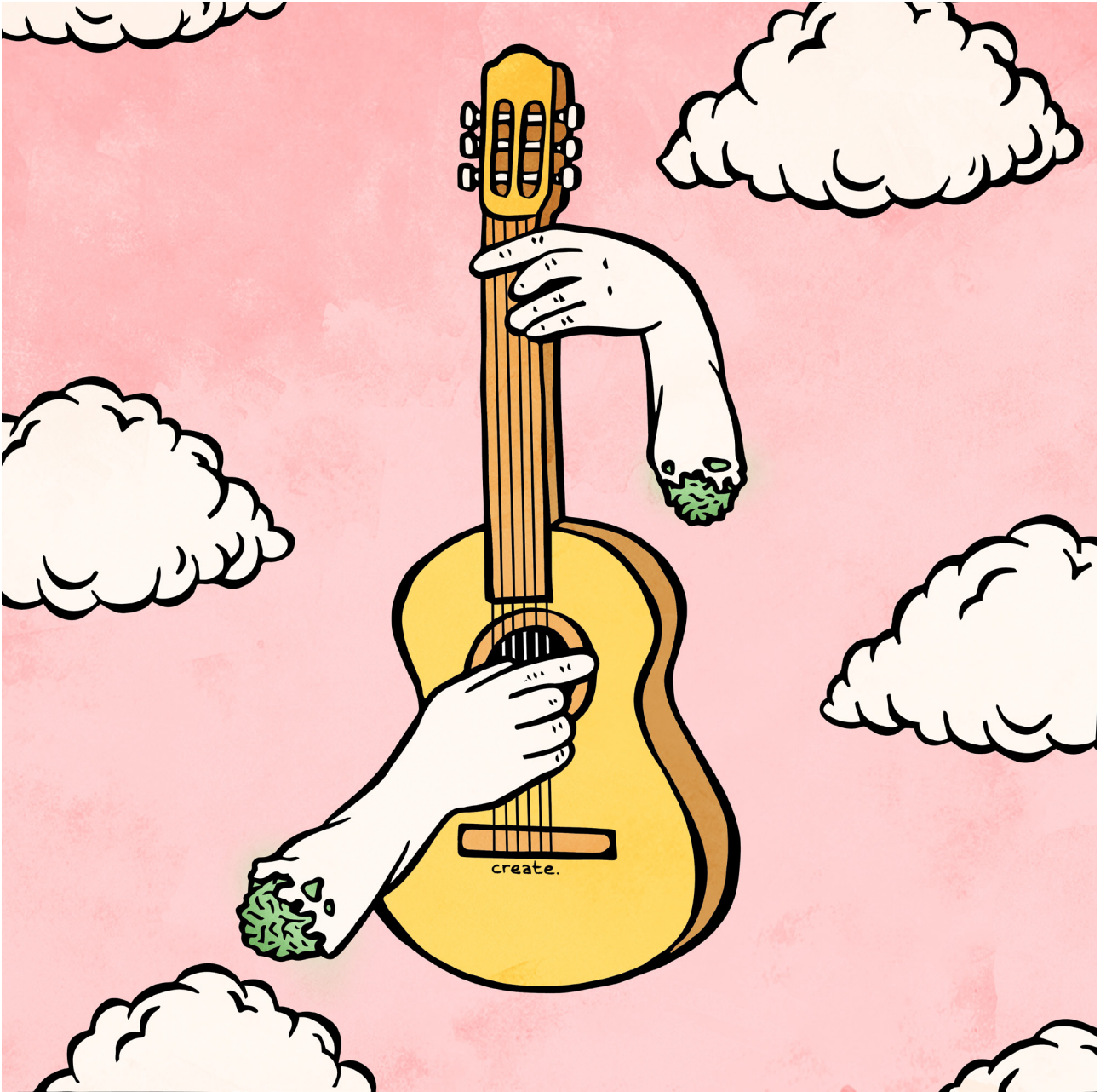
HAYDİ

Eylül-Ekim 2020

3. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Eylül-Ekim 2020
3. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör

Eren Sülün

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat

Kapak Görseli

Kaan Benli

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

İçindekiler

- [4] Cevher Tat *Önsöz*
- [5] Kaan Benli - Make Me Feel Something *İllüstrasyon*
- [6] Deniz Dursun - Görüşmeler I *Kısa Öykü*
- [7] Levni Hakan Şahin - Evlere Şenlik *Öykü*
- [9] Özden Selim Karadana - Alabora *Öykü*
- [13] Güney Coşka - Sanat Gelecek Umutlarımız İçin Atılan En Büyük Çılgıktır *İllüstrasyon*
- [14] Fidan Budak - Kırlangıçlar *Öykü*
- [16] Duygu Göl - Dünyevi Zevkler Bahçesi *İnceleme*
- [21] Gizem Kargin - Bekle Beni Canım *Öykü*
- [23] Fidan Budak - Yağlı Süt *Kolaj*
- [24] Deniz Dursun - Görüşmeler II *Kısa Öykü*
- [25] Ozan Korkmaz - Şey, Neydi? *Öykü*
- [28] Güney Coşka - Sızı *Şiir*
- [30] Eren Sülün - El Fatiha *Öykü*
- [34] Ozan Korkmaz - No Church In The Wild, 2015 *Fotoğraf*
- [35] Cevher Tat - Yenilgisiz *Öykü*
- [40] Kürşat Batuhan Tezel - Anadolu Yurdumlife *Öykü*
- [42] Sevda Deniz Karali - Çiçekçi *Öykü*

Merhabalar, yaz mevsimini yeni bitirdik. Yayın ekibimizden Yahya Altun üç aydır askerde. Yine yayın ekibimizden ben, Cevher Tat bir aydır askerdeyim ve önümüzdeki on bir ay boyunca askerde olacağım. Yeni yaşantılar, yeni karşılaşmalar ve yeni kavrayışlarla yeni öyküler yaşanacak. Yalnızlıkla türlü konular üzerinde düşünülecek. Öncesinde peyda olmayan duygular hissedilecek, yalnızlığın yeni türleri keşfedilecek. Hayat, onca ayrımlardan birine girecek. Her an yaşanan değişim farklı noktalarda yaşanmaya devam edecek. Sonuç olarak döndüğümüzde her farklı yaşantı gibi bu da bizi biz yapan bir deneyim haline gelecek. Dergimiz ise üretmeyi ve okuyucularla buluşmayı aksatmayacak. Aslında değişen birçok şey olduğu gibi pek de bir şey değişmeyecek.

Haydi Dergi; amatör bir ruhla, kendi ifadesini bulmak, bulduklarını sürdürmek ve geliştirmek için çabaladığı macerasında “ilk sayı heyecanı” yayın hayatında ilerliyor. Bu sayımızda, önceki sayılarda katkı sağlamış ve ilk defa bu sayıda katkı sağlayan arkadaşlarımız ile çeşitliliğimizi attırmak ve istikrarımızı sürdürmek niyetindeyiz. Bu çabalarımıza bizi okuyarak katkı sağlayan takipçilerimize teşekkür ediyor, iyi okumalar diliyorum. Sevgiyle...

Make Me Feel Something

Kaan Benli

İllüstrasyon

Görüşmeler I

Deniz Dursun

Kısa Öykü

İstanbul, Okmeydanı, 2017

Onu buralarda dördüncü görüşüm. Zaten buralara da taş çatlasın beş gündür uğruyorum. Ama bugün tuhaf görünüyor biraz. Yüzü sanki acıyla örtülmüş. Gözlerini kaçırıyor sık sık. Elinde bir poşet tutuyor. Yanağı mı şişmiş onun? Galiba dişi ağrıyor. İleride diş hastanesi var, oradan çıkmış olacak. Önceden mutlaka bir gülüşür, selamlaşırız. Şimdi ona bile hâli yok gibi. İşte yine İddaa bayiinin önünde durdu. Yakup abisi çalışıyor burada. Artık her kimse. Ne zaman dükkânın önüne gelse içeriye kafasını uzatıyor, “Yakup abii...” diyor, bekliyor.

Tanışmamız da tam şu köşede olmuştu. İlk gelişimdi. Yol sormuştum ona. Kendinden emin görünüyordu. Her yolu bilir, bilmese de bulur gibi duruyordu. Meğer bir önceki durakta inmeliymişim, öyle söylemişti. Hay aksi. Teşekkür edip geri dönmüştüm. Başka bir gün, bilerek bir durak fazla gittim. Yine oradaydı. Bir başka gün bir daha. Derken laflamaya başladık. Bakın adını bile bilmiyorum, hiç sormadım ama muhabbeti güzeldi. Semizotu yemişti en son, onu anlatıyordu. Yakup abisi çıkınca ben gidiyordum. Yakup abi kimdir, niye hep aynı saatte çıkar, ne yaparlar, nereye giderler ya da bir yere giderler mi onu da bilmiyorum. Açıkçası merak da etmedim. Bugün Yakup abi çıkmadan gideceğim. Ama aklım poşette. Bu sefer merak ediyorum.

Parmaklarımın arasındaki sigaranın külünü duşakabinin gideri-
ne döktüm. Yaklaşık beş dakikadır sonuna kadar açık olan taharet mus-
luğundan fışkıran suyun işimi gördüğünden emin oldum ve musluğu
kapattım. Günün geri kalanında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.
Borçlu olduğum bankalardan gelen telefon çağrılarından birini daha
sessize aldım. Üst katta henüz başlamış olan kavga her zamanki şidde-
tinde seyrediyor. Polisi aramaya şimdilik gerek yok.

Burada her gün birileri ölüyor ve birileri evleniyor. Bu bilgiler
bana, takdire şayan bir kararlılıkla ulaştırılıyor. Biri minareye çıkıp ba-
ğırıyor, birileri davul ve zurna çalıyor. Ölenlerin öldüğünü ve üreye-
ceklerin üreyeceğini duyurmak için, mahalle sakinleri çeşit çeşit yola
başvuruyor.

463. sokak no 4'te oturan, Hacı Zekiye'nin oğlu Osman Çetin, hayatını
kaybetmiştir.

Daracık daracık sokaklar, kızlar misket yuvarlar.

Kendisine Allah'tan rahmet, sevenlerine başsağlığı diliyoruz.

Erik dalı gevrek, erik dalı gevrek.

Cenazesi ikindi namazına müteakip, İnce Minare Camii'nden kaldırıla-
caktır.

Amanın basmaya gelmez.

Sevgili mahalle sakinleri, ben, 462. sokak no 8'de, Bahar'ı özlü-
yorum. İzninizle biraz klarnet çalmak isterim. Belki de kendime ait bir
hikâyem yoktur. Yalnızca başkalarının hikâyelerinde olay örgüsü çö-
zümlensin diye var oluyordum. Büyük bir felaketle yüzleşmek istiyor-
um. Neden bu halde olduğuma dair elle tutulur bir sebebim olmuş olur
böylece. Tanımadığım bir suratı, diğerlerinden ayırt etmeye çalışıyorum.
İçerisinde hapsoldüğüm bu belirsizlikte sürekli umutsuzluk alametleri
buluyorum. Vedalaşamadan yitirdiğim herkesi sırtımda taşıyorum. Bil-
miyorum. Merak etmiyorum. Her şey kafamın içinde. Dışarıda hiçbir
şey yok. Gözlerimi kapatıyorum ve bir sahne yaratıyorum. Yıkılıyor. Şişe
parçalanıyor, tavan düşüyor, duvarlar yok oluyor. Bilincim, kendine iha-
net ediyor. Üst kattakiler birbirlerine tabak veya bardak fırlatmaya başlı-
yor. Gözlerimi açıyorum, derin bir nefes alıyorum ve tekrar deniyorum.

Bir evin salonu... Geniş, ferah. L koltuk. Yan yana oturuyoruz. Gözleri kocaman. Olmuyor. Silikleşiyor her şey. Sanki çok eski bir anıyı hatırlamaya çalışıyorum da hafızam beni yarı yolda bırakıyor. Megafondan çıkan mekanik ses, "İki kilo barbunya 15 lira." diyor, "Üç kilo vişne 20 lira!" Her şey kafamın içinde. Dışarıda hiçbir şey yok.

Kapı çalıyor. Delikten bakıyorum ve apartman görevlisi Adil Bey'in babası Mustafa amca'yı görüyorum. "Çöp var mı? Oğlanın birkaç günlüğüne memlekete gitmesi gerekti de, ben hallediyorum işleri." Çöpü veriyorum. "Vay," diyor, "bu büzgülü çöp torbaları da pek güzel. Düğümlemekle falan uğraşmaya gerek kalmıyor." Bön bön bakıyorum. Fazla damarlı, korkunç elleri ve sarkmış kulak memeleriyle, dünyadaki tüm yaşlıların suratında görebileceğiniz çocuksu ifadenin uyumsuzluğu hoşuma gidiyor. İçinde yalnızca birkaç tane diş kalmış olan ağzı, büzgülü çöp torbasına benziyor. "Size bir şey sorabilir miyim?" diyor. Aklındaki soru her neyse, gözlerinin önünde tanımlayamadığı bir cisim varmış gibi bakmasına sebep oluyor. "Tabii, buyur Mustafa amca." "Şimdi malum, yönetici apartmana su deposu aldı. Duyduğuma göre şebeke suyu kesilirse depo hemen devreye giriyormuş. Doğru mu bu? Sen okumuş etmiş adamsın, anlarsın." "Yani, doğrudur..." "Öyleyse, suların kesilip kesilmediğinden haberimiz olmuyor. Nereden bileceğiz, kullandığımız su nereden geliyor? Şebekeden mi depodan mı? Su hep akacak. Hiç kesilmeyecek." Ufak bir sessizlikten sonra, Mustafa amcanın benden bir cevap beklemediğini fark edip rahatlıyorum. Kendisine kolaylıklar dileyip kapıyı kapatıyorum.

Salona geri döndüğümde, üst kattakilerin aşağıya inmiş olduğunu görüyorum. Kadın, odanın sol köşesinde, benim sallanan sandalyemde hop oturuyor hop kalkıyor, eşinin yüzüne ne kadar da düşüncesiz olduğunu haykırıyor. Adam, en sağ köşede, yumruklarını sıkmış, kafasını annemin eski bir fotoğrafının yanından duvara hafifçe vuruyor ama gereğinden daha yüksek bir ses çıkıyor. Sonra salonun ortasında duran davulu fark ediyorum. Adam kafasını duvara her vurduğunda, davula bir tokmak iniyor. Ritim gittikçe hızlanıyor. Kadının odaya savurduğu cümleler anlamsızlaşıyor. Bir ayet okumaya başlıyor müezzin. Bir anda herkes ve her şey susuyor. "Detone oluyorsun!" diye bağıriyorum. Sehpanın üzerinde bir kasa barbunya var. Dışarıda gerçekten hiçbir şey yok.

Cem karneyi alır almaz hazırlıklar başlamıştı her yaz olduğu gibi. Bavullar çıkmıştı meydana. Öteberiler, kılık kıyafeler, Cem'in ıncığı cıncığı derken beş bavul ağzına kadar doldu. Evin babası Faruk, iki seferde götürdü bavulları arabaya, üçünü bagaja ikisini de Cem'in yanına, arka koltuğa yerleştirdi. Faruk da Filiz de daha yola çıkmadan yorgun düştüler tantanadan. Cem'in ise keyfi yerinde, kuruldu arka koltuğa ağzında büyük bir gülümsemeyle. Karnede hiçbir sıkıntı olmaması sakın geçecek bir yazın habercisiydi. Gönölünce haytalık yapabilir, kimseye hesap vermesi gerekmezdi. Faruk ve Filiz de son kontrolleri yapıktan sonra yerleştiler koltuklarına. Gündüz ailesinin İstanbul-Geyikli seferi nihayet başlayabilirdi.

Geyikli tatili Gündüz ailesi için olmazsa olmazdı. Önceleri daha az kalsalar da, Filiz annesini kaybettikten sonra bir başına kalan babası Cafer'i yalnız hissettirmemek için bu süreyi yıllar içerisinde git gide uzattılar. Bu durum herkesin işine geldiği gibi tatili ucuza getirdiği için Faruk'u da pek mutlu etti. Arabanın içinde terleyen üç kişinin gözlerine baksanız; Cem'in gözünde arkadaşlarını ve denizi, Filiz'in gözünde bu yaşında bile hala çok özlediği babasına sarılma anını, Faruk'un gözlerinde ise balkona kurulan rakı masalarını görürdünüz. Ailenin geleneğindendi, Selda Bağcan kasedi yol boyunca muhakkak iki üç kere dönerdi. Biraz Selda biraz Edip biraz Ahmet Kaya derken yol bitti. Evin önüne vardılar.

Balkonda oturmuş yollarını gözleyen Cafer ayaklandı yavaşça, Faruk bavullarla uğraşa dursun, Cem koşarak sarıldı boynuna dedesinin. Filiz geldi, sıkı sıkı sarıldı babasına. Ardından da Faruk geldi elleri dolu.

"Hoşgeldin damat." dedi Cafer.

"Hoşbulduk baba. Seninkiler yine taşıdı evi." dedi Faruk.

"Karne ne alemde?" dedi Cafer.

"Hepsi iki." dedi Cem.

"Hadi oradan dümenci."

"Kandırıyor seni. Hepsi beş geldi. Bu ara böyle şakalara sardı seninki baba." dedi Filiz.

"Aferin aslanım. Git bak odanda, dolabında karne hediyen."

“Yaşasın!” diye bağırarak merdivenleri bir çırpıda tırmandı Cem. Bir çırpıda da geri indi. “Babaaa topa bak. Nike almış hem de. Nike top almış dedem.”

“Nereden buldun da aldın bunu baba?” dedi Filiz.

“Fatihler Çanakkale’ye gidiyordu onlardan istedim. İyisinden al dedim. Bu da iyi herhalde he?”

“İyi tabii, iyi. Harika!” diyerek topa vura vura evin önüne çıktı hemen Cem.

“Ne gerek vardı baba? Kim bilir kaç para verdin? İki üç kere vuracak, patlatacak.”

“Vursun, patlatsın. Vursun diye aldık zaten.”

Çaylar içildi, bütün bir yılın üzerinden geçildi, akşam yemeği yen-di, biraz daha çay içildi, siz yol yorgunusunuz dendi, yataklara temiz çarşaflar geçirildi ve ilk gece sona erdi. Ertesi gün kahvaltıdan sonra Cem’in “Haydi denize!” alarmı çalmaya başladı. Gidene kadar susmaz. “Tamam oğlum, tamam gideceğiz.” ile geçen oyalamaların neticesinde çantalar, havlular hazırlandı; mayolar giyildi.

“Dede hadi sen de gel.”

“Yok evladım siz gidin. Benim işlerim var bahçede.”

“Hadi ya, gel işte, gel, bir kere gel!”

“Oğlum uzatma hadi.” dedi Filiz.

“Sen neden girmiyorsun denize hiç?” diye üsteledi Cem.

Filiz tuttu kolundan Cem’i “Şımarma. Hemen şımarıyorsun!” lar-la çıkarttı dışarı. Yol boyunca bir ton terbiye nasihatle kulağını doldur-du Cem’in. Ama Cem anlamadı işlediği kabahati. Canı da sıkıldı. Surat astı sahilde. O da girmedi denize. Cem de bir küstü mü tam küserdi. İnadı inat asla vazgeçmezdi. Zehir etti günü Faruk’la Filiz’e. Kös kös döndüler eve.

“Duşa gir hadi, çabuk çık bekletme insanları.” dedi Filiz.

“Denize girmedim ki. Girmeyeceğim duşa.” dedi Cem.

“Olsun kuma girdin, hadi uzatma gir duşa.”

“Bana ne girmeyeceğim. Siz girin.”

“İyi girme. Bitlen.”

Kollarını bağdaştırıp bir oraya bir buraya yürürken odasında etrafı toparlayan dedesiyle göz göze geldi. Dedesi eliyle “gel gel” yaptı Cem’e. Hala suratı asık bir şekilde oturdu dedesinin yatağına. Dedesi de karşısına oturdu Cem’in. Cebinden bir buzdolabı poşedi çıkardı, bağını çözdü. İçinden bir avuç fındık-kuru üzüm karışımı alıp torununun avucuna doldurdu.

“Ne oldu paşa? Ne bu surat?”

“Her şeye kızıyorlar. Her şeye. Hep suçluyum.”

“Ama olmaz öyle. Bak; annen baban kılavuzun senin. Yol göstericin. Onların sözünü dinleyecen. Vardır onların bildikleri.”

“Neyi biliyor? Sadece kızmayı biliyor. Başka bir şey bilmiyor.”

“Sen de çok burnunun dikine gidiyorsun ama her şeyde.”

“Giderim.”

“Lakabın var mı senin? Okulda taktıkları...”

“Yok.”

“Keçi Cem diyelim mi sana? He? Şu bizim köprünün başına da koyalım seni, geçirtme kimseyi. He?”

“Demeyelim.” dedi Cem. Asık suratını koruyamadı, gülesi geldi.

“Benim lakabım neydi biliyor musun? Senin yaşlarındayken?”

“Neydi?”

“Cafer Kaptan.”

“Yaa dede uydurma.”

“Ne uyduracağım be? Sana yalan borcum mu var?”

“Ne kaptanı?”

“Ne kaptanı olacak? Gemi kaptanı tabii. Bizim bu Geyikli’den dört kafadardık biz. Bidon diyorduk Hakkı’ya; şişko diye, Salih vardı onun lakabı yoktu dümdüz Salih, bir de İbo vardı onun lakabı da kendiliğinden, adı İbrahim yani. Biz işte buralarda sabahtan akşama kadar koştururduk. Denize girerdik. Kumda oynardık. Bir gün teee gittik ileriki sahillere birinde bir kayık gördük kıyıda. Ama böyle ters dönmüş. Eski püskü, hurda yani... Dedim bu kayığı adam edeceğiz. Sonra denizci olacağız. Bizimkiler de hay hay dedi. Biz her gün o sahile malzeme taşıdık. Malzeme dediğim de işte, boyaydı tahtaydı çekiçti. Bütün kış çalışmışız harçlık biriktirmişiz, cebimizdeki üç beş kuruşu da onlara yatırıyoruz. Neyse... Biz bu kayığı adam ettik. O dümdüz Salih de evden bir bayrak bulmuş.

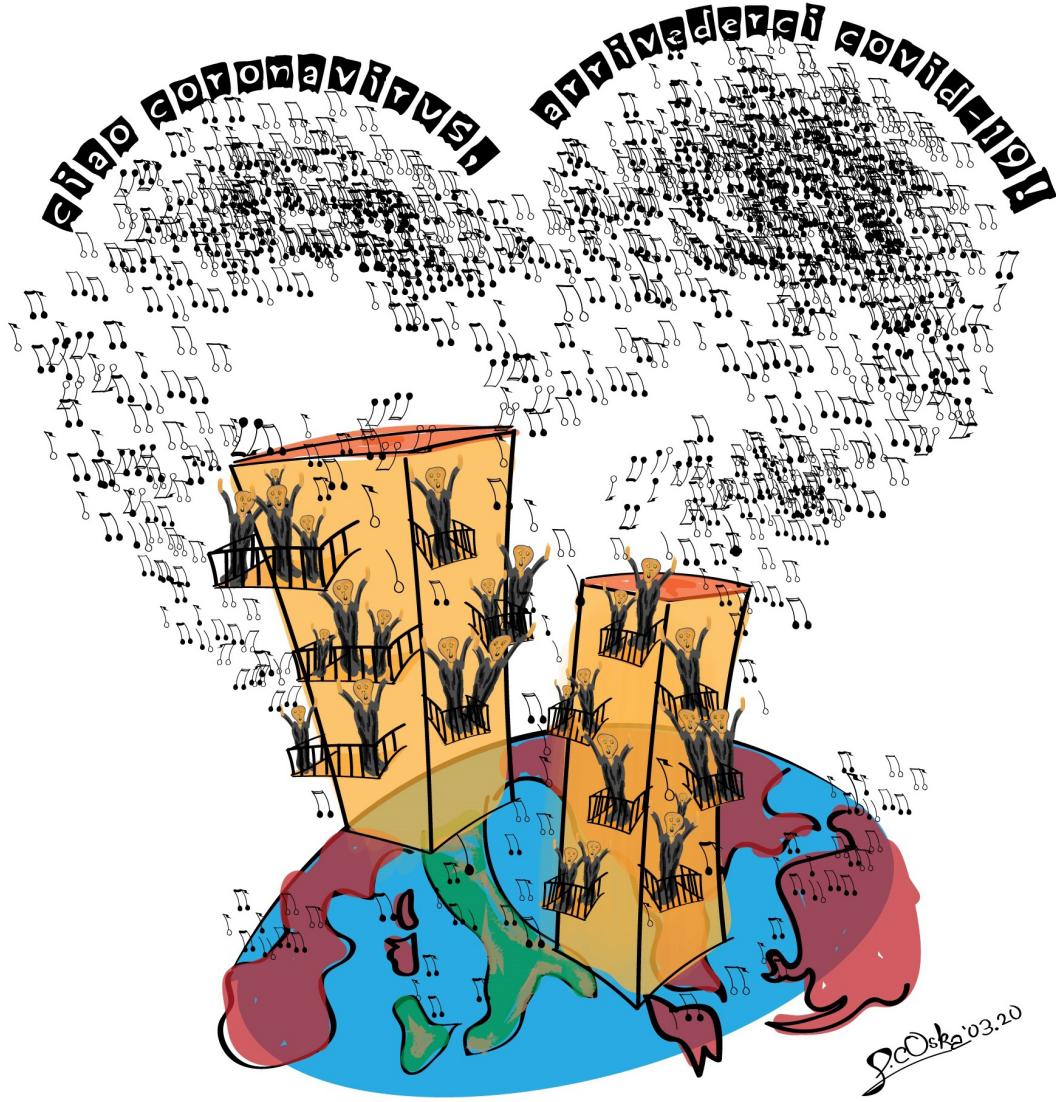
Direk yaptık kayığa bayrağımızı da astık. Odunlardan tahtalardan da üç tane kürek yaptık buna. Biri yedek olsun diye. Baya tekne oldu yani...”

“Çıktınız mı denize?”

“Çıktık çıktık. Yüzdü de kayık. Havamız da oldu sahilde. Diğer çocuklara karşı yani... Bindirmiyoruz da kimseyi. Korsan diyorlar bize. Biz de kabul ettik bu korsanlığı. Korsanız biz diyoruz. Çocukluk işte. O tahtalardan, odunlardan kendimize kılıç neyin de yaptık. Korsancılık oynuyoruz. Bizim şu sahilin öbür ucunda bir ada var ya denizin ortasında... Heh. İbo da dedi ki: ‘Yarına hazırlanın, adadan elmasları toplayacağız.’ Elmas neyin yok da işte... Oyun. Ertesi gün deniz dalga duman. Feci poyraz var. İbo tutturdu elmasları alacağız. Bidon da gazlıyor bir yandan: ‘Sen kaptan değil misin? Çıkarıcan bizi karaya’ diyor. İyi dedim, çıkarırım. Dalgaların arasında asılıyorum küreklere. Benim de etim ne budum ne? Dalgayla bi şekilde ileri atıyor bizi kayık ama adaya varamıyoruz bir türlü. Bu İbo aldı eline tahtadan kılıcını. Elmaslar bizimdir, gemide isyan var dedi. Salih’i de aldı yanına. Kılıçları kuşanın diyorlar. Arada yapıyorduk öyle oyunlar. Bidon da gaza geldi çekti kılıcını. Ben bırakmıyorum kürekleri, toparlamaya çalışıyorum kayığı. Vuruyorlar ama koluma, bacağıma. Sinirlendim ben. Ben de kalktım ayağa aldım kılıcımı. Ama zor duruyoruz ayakta. Bidon zaten şişko. Ben öyle kendimi savunmak için... Ben de savurdum sopamı bu bizim Salih’e, dengesi bozuldu. Düştü kayıktan. Panik olduk biz de. Bidon öne gitti, İbo da gitti öne bizim kayık devrildi. Oradan sonrası yok bende. Çok su yuttum onu hatırlıyorum. Kıyıda açtım gözümü. İnsanlar, kalabalık, bağırırlar, çağırırlar... Bidon tutmuş beni. İbo da Salih’i aramış... Aramış ama bulamamış. Yok. Deniz almış çocuğu. Salih’in anası tutup sarsıyordu Bidon’u onu hatırlıyorum.

Sanat Gelecek Umutlarımız İçin
Atılan En Büyük Çılgıktır
Güney Coşka

İllüstrasyon

Dişi serçe, erkek serçe ayrımını bilir misiniz? Basit aslında. Ben nasıl mı öğrendim? Bizim evin arkasında serçe yuvaları var. Yol ve evin arasındaki yükselti farkından dolayı bir duvar, onun içinde yağmur sularının gitmesi için küçük borular var. Serçelerin yuvaları da bu borular. Küçükken ben de balkondan bu duvarda onları izlerdim. Çiftleşmelerini, erkek serçenin kur yapmak için kanat çırpışlarını... Dişi serçeler daha açık renkli erkekleri ise koyu, boyunlarında gagalarında bir siyahlık var biraz da tıknazlar. Ben böyle izleyerek öğrendim.

Mahalledekiler de bilirlerdi beni. Yerde uçamayan bir serçe bulduklarında bana getiriyorlardı. Ben de bir şeyler yapar, biraz su ve yiyecek verir sıcaktan düşmüş serçeyi uçururdum. Sadece serçeler değildi. Kedi, köpek...

Bir gün bir kırlangıç getirdiler. Yavru, düşmüş yağmurda yuvasından. Her yaz dolu ya da sert bir sağanak yağar tam kırlangıçların yavrularını büyüttüğü zaman. Her yağan sağanak yağmurun ardından bazılarının çamurdan yuvaları düşer. Bu kırlangıç da böyle düşmüş yuvasından. İlk kırlangıç beslemem bu şekilde başlamış oldu.

Panikle arada arkadaşlarımın da olduğu bir grup çocuk gelmişti kapıya, ellerinde kırlangıç ne yapacaklarını bilmiyorlar. Büyükler çözümüyor sorunlarını, bana getirmişler. Telaşlılar. Kırlangıcın hayatı söz konusu, önemli mesele, büyükler pek anlamıyorlar. Aldım ellerinden hemen. Penceremize yuva yapan kırlangıç ailesinden öğrendiğim kadarıyla, attım ağzıma küçük bir parça ekmeği. Şimdilik ekmekle idare edecekti. Çiğnedim. Küçük gagasını aralayıp annesi gibi beslemeye çalıştım onu. Böyle girdi eve. Ona küçük hasır şapkadan yuva yaptım. Şapkanın etrafını, üstünü örttüm. Beslemek için her gün kırlangıçların uyandığı saatte uyanıyordum. Sabahın ilk ışıklarıyla gökyüzünde coşkuyla ötmeye başlarlar, ben de onlarla uyanıp besliyordum.

Artık annesiydim. Beni görünce annesini gördüğünde yaptığı hareketleri yapıyordu. Küçük kanatlarını çırpıp, ağzını iştahla açıp yapılması gerekeni gösteriyordu. Zamanla tüyleri değişti, büyümeye başlamıştı ama tek sıkıntısı vardı. Yalnızdı. Ben onu uçurmaya çalışıyordum. Küçük kanatlarını çırpıyor ama pek beceremiyordu. Uçsa diğerlerinin yanına gidecekti. Bir an önce ucsun istiyordum. Dediğim gibi yalnızdı. Gece yuvasından çıkıp paytak paytak yürüyerek odama geliyordu. Yalnızdı. Kırlangıç yalnız uyumak istemiyordu.

Sabah kırlangıçların uyandığı saatte kalkıp besledim yine, çok uykum vardı, sonra uyudum. Uyandığımda aradım bulamıyordum. Aradım, bütün gün aradım. Seslendim ona, sesimi duyunca ses verir diye. Ama onun sesini duymadım. Meğer benden sonra kalkıp buzdolabının sesine gitmiş ya da bilmiyorum, kalkıp gelmeye çalışmış dolap arasına sıkışmış. Ölmüş. Çok ağladım sonra ama dedim ki, o uçamadı uçuracağım ben.

Dedim ya, her yaz sağanak yağar burada. Her baharın başı kırlangıçlar gelir, her sonbahar giderler. Ben mevsimleri onlarla tanıdım uzun zaman. Sonraki yaz yine yağdı sağanak. Gök gürlüyor ara ara hava ışıklanıyordu. Yıldırımından korkarım ben. Korkmadım. Aldım elime şemsiyemi bütün evlerin diplerini gezdim. Bir süre sonra ellerimde tüyleri bitmemiş kırlangıçlar vardı. Bazısı ölmek üzere bazısı ölmüş bile. Eve döndüğümde evdekiler söylense de annemin yardımıyla kuruttuk onları. İkisi yaşıyordu, mutluydum. Bu sefer daha iyi bakacaktım onlara. Hem artık yalnız da değillerdi. Ama biri hastaydı. Sonra yaşayamadı. Öldü, diğeri de peşine... Yalnızlığa dayanamıyor kuşlar.

Sonraki yıl yine yağmur yağınca duramadım. Yağmurun altında sıırıslıklam olana kadar ev diplerinde koşturdum. Yolda elimde kırlangıç yavrularıyla gören yaşlılar hemen dayanamayıp diyorlardı: "Ölecek onlar anneleri olmadan yaşayamazlar."

Kabul etmedim çünkü halen yaşıyorlardı. Bu sefer uçacaklardı. Diğerlerinin arasına karışacak, yaşama dahil olacaklardı. Diğer uçamayanların hepsinin adına uçacaklardı. İçlerinden biri uçmaya başlamıştı. Aslında tam anlamıyla uçmak sayılmazdı. Olduğu yerde kanatlarını çırpıp etrafında dönüyor, uçurmak için bırakınca hemen bir yere tutunuyordu. Pek beceremiyordu. Yapamadı, duvara çarpıp öldü. Sonrasında diğeri de öldü. Dedim ya yalnızlığa dayanamıyor kuşlar.

Uçacaktı... Bir uçsaydı haklı olabilirdim. Sonraki yaz yaşlılar gibi sadece yağmuru izledim. Düşen yavruların soğuşun içinde öleceğini bildim. Yağmuru severdim ama bir daha yağmuru da sevemedim. Yıldırımından korkarım hâlen ama şemsiye açıp gezecek cesaretim kalmadı. Kırlangıçlardan vazgeçtim.

Hayatta en büyük korkum da bu ama belki hâlen bir yerde çocuklar kırlangıç uçurmaya çalışıyordur.

Dünyevi Zevkler Bahçesi

Duygu Göl

İnceleme

“Dünyevi Zevkler Bahçesi” isimli bu muhteşem eser, Hollandalı ressam Hieronymus Bosch (Jeroen Anthoniszoon van Aken) tarafından 1504 yılında yapılmaya başlanmış, 1510 yılında tamamlanmıştır. Şu an, İspanya’da bulunan Prado Müzesi’nde sergilenmektedir. Triptik bir çalışma örneğidir. Yani, çalışmalar üçlü tablo oluşturacak şekilde birbirlerine eklenmiş ve kapalı hale de gelebilir durumdadır. 220x389 cm boyutlarına sahiptir. Kuzey Rönesans döneminde, triptik resimler sunaklara asılmaktaydı. Ancak, bu tablonun sunak için uygun olmaması nedeniyle ve de o dönemde Bosch’un saray ve üst sınıf insanlar tarafından tanınmasından dolayı, bu resmin bir sipariş olabileceği düşünülmektedir. Ancak bu yorumda herhangi bir kesinlik bulunmamaktadır.

“Dünyevi Zevkler Bahçesi” üçlü bir tablo şeklinde görülse bile, bu durum ancak açık halini oluşturmaktadır. Tablo kapatıldığında, henüz yaratılmaya başlamış dünya resmedilmiştir. Sol üstte Tanrı’nın dünyayı yarattığı resmedilmiştir. Üst kısımdaki yazıda ise İncil’den alıntı yapılmıştır: “O konuştu ve oldu; o emretti ve durdu.”

Bu eser genel anlamıyla, ilk olarak Tanrı'nın dünyayı yaratması; ardından tablo açıldığında ise Havva ve Adem'in takdim edilmesi, dünyadaki yaşamı ve son kısım olarak da cehennemi göstermektedir. Resmin içinde barınan her figürü muhteşemliğin tanımı olarak varsayabiliriz. Bilmiyoruz ki böylesine hayali, masalsı, korkutucu ama bir o kadar da güzel figürlere rastlamak çok da mümkün değil. Bu nedenle, her figürü teker teker incelemenizi öneriyorum.

Eserin sol kısmında, cennet resmedilmiştir. Cennette Havva, Adem'e Tanrı tarafından takdim edilmektedir. Tanrı, daha çok İsa gibi görünmektedir. Adem, Tanrı'ya bir yandan uzanırken bir yandan da Tanrı'ya ayakları ile dokunmaktadır. Bu şekilde, Tanrı, Havva ve Adem arasında "ilahi güç" aktarılmakta ve de bu sebeple kapalı bir devre gibi görünmektedirler. Bu üçlü dışında bulunan canlılar, muhtemelen dönemin gezginleri ya da anlatılmaları sonucunda resmedilen, genellikle 'bilindik' olan hayvanlardır. Bilindik hayvanlar dışında, resmin bu kısmında tek boynuzlu at da bulunmaktadır. Tek boynuzlu atın, yasak elmanın yenmesinden önceki saflığı belirttiği söylenebilir. Havva'nın sağ arkasında bulunan tavşan ise, doğurganlığı temsil etmektedir. Resmin merkezindeki havuzun sağ kısmında ağaca sarılmış bir şekilde duran yılan ise işlenecek olan 'ilk günahın' bir temsilidir.

İlk kısımda yorumlanan bu cennet tasvirini, diğer bölümlere göre en olağan ve sade olarak söyleyebiliriz. Resmin orta kısmı karmaşanın başladığı kısımdır. Ufuk çizgisi, birinci bölümün devamı şeklindedir. Bu durum da, birinci bölümün devamını oluşturduğunu düşündürür. Bu kısma ilk baktığımızda her şey olağan görünmektedir. Farklı ırklara sahip insanlar, kalabalık ortamlar, renkli bir cümbüş görünmektedir. Ancak çokça cinsellik anlamı taşıyan öge de bulunmaktadır. Tamamen çıplak bedenler; tek başına, grup halinde, çift halinde sevişen kişiler; birbirine geçmiş vücutlar ve daha niceleri... Gerçekten masalsi bir ortam değil mi? Cinselliğin direkt olarak belirtilmediği kısımlarda ise, belirteç olarak devasa yiyecekler kullanılmıştır. Bu kısımda, insanların maneviyata dair her şeyi unuttuğu, yalnızca yiyip içtiği ve çokça eğlendiği bir sahne resmedilmiştir.

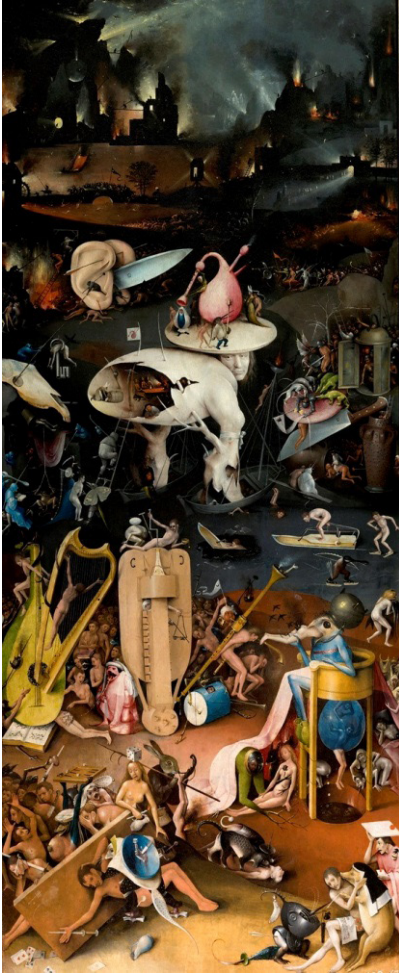
Orta kısımda çıplak olmayan tek kişi, sağ alt köşede bulunan kişidir. Bu adamın Adem olduğu düşünülmektedir. Adem'in işaret ettiği kadının ise,

Havva olduğu düşünülmektedir. İlk günahında kandırılan tarafı "temsil eden" Adem'in, tüm bu dünyaya karşı kendine hakim olduğu düşünülmektedir. Havva'nın ise işlediği günaha ve sonucunda ise dünyanın geldiği hale endişeli bir şekilde baktığı görülmektedir. Sonuç olarak, erkekler tarafından suçlanan ne yazık ki yine kadınlardır.

İkinci kısım dünya olarak tanımlanabilir. Bu görüşün haricinde, başka bir görüş de bulunmaktadır. Bu durum ufuk çizgisinin değişmemesi nedeniyle savunulmuştur. Birinci anlatımdaki görüşün tersini savunan kişiler, orta kısmı “cennet” olarak yorumlamaktadır. Bunun sebebi cennete gitmeye “hak kazanmış” kişilerin bu şekilde yaşayacağını düşünülmesinden kaynaklanmıştır. Ancak, bu düşüncenin aksini gösteren bazı belirteçler bulunmaktadır. Örneğin, nehirde bir erkeğin bir kadını bir şey için zorladığı görülmektedir. Bu zorlama cennet için kabul edilemez bir durumdur. İkinci kısmın cennet ile aynı ufka sahip olmasının sebebi, insanların dünyadaki vurdumduymaz tavırları ve geleceği hiç düşünmeden yaşamaları veya dünyanın Tanrı tarafından cennet gibi güzel yaratıldığı, ancak bu durumu bozanın insanlar olduğu şeklinde yorumlanabilir.

Evet, son olarak üçüncü kısma geldik. Bu kısım cehennem tasviridir. Bu bölümde, ölümcül günahları işleyen insanlar işledikleri günahlara göre cezalarını çekmektedirler.

Örneğin, sahtekârlık yapan kişiler, önderi tavşan olan bir grup tarafından cezalandırılmaktadır. Eğlence ve müzik günahını işleyen kişiler, sol tarafta devasa müzik aletleri üzerinde cezalarını çekmektedirler.

Müzik aletinin altında, poposuna notalar yazılmış bir beden ve bu notaları takip eden bir koronun da bulunduğunu görmekteyiz (Bu detayı fark eden kişi, Oklahoma Hristiyan Üniversitesi’nde müzik ve bilgi teknolojileri bölümlerinde eğitim gören Amelia isimli bir öğrencidir.). Bu eser, geçtiğimiz yıllarda James Spalink tarafından bes-telenmiştir.

Esere bu link üzerinden ulaşabilirsiniz:

<https://www.youtube.com/watch?v=OnrICy3Bc2U>

Bu kısımda, her insanın korku içinde olduğu görülmektedir. İkinci kısımda tamamen çıplak olan bu kişiler, artık vücutlarını örtme eğilimindedir.

Orta bölümde kırık bir yumurta yarı andıran bir insan bedeni olduğu görülmektedir. Bu kişinin, Hieronymus Bosch olduğu ve bu esere olağanüstü bir imza attığı düşünülmektedir.

tü bir imza attığı düşünülmektedir.

Son olarak sizleri, muhteşemden öte olarak resmedilmiş bu eseri detaylı bir şekilde incelemeye ve ardından da düşünmeye davet ediyorum. Teşekkür ederim.

Banyoya girdim. Duvar buz mavisi mermerle döşeli, doksanlı yılların modası, her mermer karesinin içinde gül motifi var. Beyaz bir ışık aydınlatıyor gül motiflerini. Çamaşır makinesi paslanmış, klozetin kapağı kırık, lavabonun aynası da öyle. Tam suratı ortadan ikiye bölecek şekilde çatlamış. Zamanın muhakkak daha hızlı aktığını anladığım bu banyoda kim bilir kim çatlattı aynayı. Daracık yerde, bir gül motiflerini görüyor gözüm, bir çıplak ayaklarımı. Bir kasılan vücudumu, bir kasığımdaki tüyleri, daha aşağıda bacaklarımdaki kesik yaraları. Hızlı, hızlı, hızlı akıyor zaman burada, nefes alıp vermek kadar farkındasızca.

Kapının ardında, henüz sevişmediğim, birazdan sevişeceğimiz vaadi verilen bir delikanlı beni bekliyor. Her şey o kadar temkinli ve rastgele ilerliyor, her şey o kadar kan donduran biçimde alelade, bütün yaşanan ve yaşanacak olan o kadar sıradan ki... Banyodayım. Bekle beni diyerek banyoya girmişim.

İçerideyken çok sevişgenim, daha doğrusu "tutkulu". "Gerçek bir kadın" gibi. "Hünerlerimi" sergilemişim. Bu gece tavladım onu. Barda, gökyüzünden daha yüksek taburede, yanı başımda yapayalnız oturup durdu tam iki saat. Sessizken daha mı derin görünüyor her şey? Şafak vaktinde mahalle, geceyken şehir, ölüyken beden, susarken insan...

Resmen tavladım onu. Evine getirttim kendimi. İçki ısmarladım. Elimi kulağının yanında gezdirdim. Boynuna üfledim, incecik fısıldadım. Ciddi şeylermiş gibi kadın ve erkekten bahsettim. İki dakika bekle canım, hemen geliyorum. Azıcık işim var, anlarsın ya... Çantamı karıştırıyorum. Jiletimi arıyorum. Düşün başlığı olmadığından mı damla damla sular akıyor ayağımın dibine. Şıp sesleriyle gözüm kasığımdakilere takılıyor. Önceki sevişmeden tahrişli. Camı açık tut canım, havasız kalmasın, anlarsın ya... Elimde jilet, gözüm kasığımda; elimde jilet, bileklerimi düşünüyorum.

Buraya nasıl geldim? Buraya erişmeyi nasıl başardım? Her şey tekrar umurumda olsun istiyorum. Beni bekliyor, içeride. Gözünün rengini hatırlamıyorum. Adı zorlayarak aklıma geliyor. Ne demişti buraya gelirken o zorunlu sohbet yolunda? Sana evde bir sürprizim olacak... Gülmüştüm, şuh... Karnımı doyuran bir şey yok. Açlığımı dindiren bir şey yok ki. Sürpriz! Her şey alışıldık, mucize filan yok. Bileklerim;

güzel, ince, aşk kokan bileklerim... Aşk... Banyonun havalandırmasından martı sesleri yükseliyor. Çocukluğumu büyüttüğüm ilk evimizdeki karanlık boşluktan duyulan martıları arıyorum. Sabah aynı sabah, saat aynı saat, ama kuşlar eskisi gibi ötmüyor.

Neyse ki gece var. Neyse ki gece ışıklarını saçıyor. Neyse ki ölümün kardeşi uyku var. Neyse ki sıcacık yatağıma buz kesen ayaklarımı soktuğumda her şeyi bırakıp ufka gömülebiliyorum. Bir daha sabah doğana dek kimselere dokunmuyorum. Her şey sona eriyor her gün. Bitmez sandığım karmaşa kısa zamanda sona eriyor. Gözlerim kısılıyor, üşümem bitmek üzere... Buna benzer bir şeyse eğer ve yaşamaktan daha az alay ediciyse ya da kavuşmalar daha çoksa... Burada her yol ayağımın dibindeyken bir türlü kesişmeyen yollar orada birleşebiliyorsa nadir de olsa... Bileklerimden geçen damarlar, yeşil, belirgin, yaşamsal, doğanın eşi, bileklerim... Öyleyse neden daha iyi bir yaşama gidiş mümkün olmasın?

Banyoların huyudur soğukluğu, bu yüzden ağlama, ağlama. Evet canım, biralar dolapta. Bileklerim, kasığımdaki tüyler, elimde jilet, kapının ardında sen... Kanın rengi kırmızıymış meğer. Bekle beni canım, birazdan geleceğim...

Yağlı Süt

Fidan Budak

Kolaj

İstanbul, Sefa Meydanı, 2017

Küçükken, mahallemi yeterince tanı mıy ım diye eşten dosttan çok fırça y erdim. Beni yabancı bulurlar, komşularla gereğ ine uygun biçimde iliş kilenmediğ im için ay ıplarlardı. Tepem att ı bir gün. Dolaş ma-ya çıkt ım. Hiçbir yere sapmaz, yokuştan doğruca aşağı iner, beş on dakika da zahmet edip yürürseniz güzel bir kahve var buralarda. Bir sürü herif gelip çöküyor sabahtan, hava kararana kadar da gitmiyor. Birkaç defa denk gelmiş tim. Bir onları sevmiyorum. Yoksa hiç fena yer değil, havadar.

İlk kez olarak bugün oturacağ ım. İnat ettim. Heriflerin yüzüne bakmayacağ ım. Hasan'a bakarım ama. O güzel çocuk. Gençliğ inin baharında. Kahveden çay ını alıp karşıdaki çeş menin oraya çöküyor. Gele-ni geçeni seyrediyor. Günlerini hep böyle geçiriyor galiba. Hiç sohbeti-miz olmadı. Ad ını herifler seslenirken duydum. Sevd iğ iniz birinin ad ını ya da sevd iğ iniz bir adı, hiç sevmediğ iniz kimselerden duyduğ unuzda hayret ediyorsunuz. Ağ ızlarına nasıl da yakış mıyor. Bunlar iş te böyle herifler. Telaffuz ettikleri sözcükleri bile çirkinleştiriyorlar. Dokunduk-ları gül, soluyor. Keş ke dikenini batırsa. Baktıkları güneş, ış ığı nı kesiyor. Keş ke yakıp kavursa. Yok ama. Ben buraları bunlar gibilerine bırakmam. Bir kez bıraktıysam da geri almasını bilirim. Yok bilmiyorsam, ne yapar eder öğ renirim. Hasan'ın güzel yüzünü eskitemezler. Hem Hasan güzel isim, onlara gerek yok, biz söy leriz.

Kuzeyden, adeta ağaçlardan ve sıkıcı gri renkteki binalardan hıncını almak istercesine esen rüzgâr, yağmur damlalarını tokatlamayı görev edinmiş gibi esiyordu. Meteorologların ana haber bültenlerinde fırtınanın geleceğini bas bas bağırımlarına rağmen birçok insan, her zamanki gibi, kendi bildiklerini okumuştı. Bu yüzden her yerde yuvalarına basılmış karıncalar gibi kaçışan insanlar görmek mümkündü.

Soğuk havayı delerek kalkan bir işaret parmağı, caddeden son hızla geçen taksiyi durdurmaya yetmemişti. “Hep aynı şeyi yapıyorlar,” diye hayıflandı beyaz şapkalı, “bir daha yurttan bu kadar uzaklaşanı siksinler.” Çaresiz bekleyişten istediğini alamayan gençler yürümeye karar vermişti ki yağmur daha da hızlanınca koşmaya karar verdiler. İkilinin daha zeki olanı Raif, koşmanın daha çok ıslanmalarına neden olacağını bilmesine rağmen beyaz şapkalıya karşı çıkmayacak kadar sıkkın hissediyordu.

“Köşeyi döndük mü tamamdır.” dedi beyaz şapkalı. Raif’in aklında ise üzerine uzanınca ciyaklayan fareden farksız bir ses çıkaran o ucuz yatağa uzanmaktan başka bir şey yoktu. Köşeyi dönmelerine ramak kalmıştı ki gözleri kararan Raif endişe ve korkuyla kıpırdamadan durdu. Her ne kadar ironik olsa da bu bir saniye süren karartının nedeni; kocaman, kar beyaz bir yaprak. Yaprak, Raif’in suratını yalayarak güneye doğru ilerlerken “Koşacak mısın yoksa güneşlenmeye devam mı edeceksin?” diye sordu beyaz şapkalı. Esprisinin bayat olduğunu Raif’in suratına bakmaya gerek kalmadan anlamış ve çoktan tekrar koşmaya başlamıştı.

Yurt binasına giren ikili, muhtemelen çipleri Amerika’da üretilen ancak montajı Çin’de yapılan çirkin makineye kartlarını okutmak üzere asansöre doğru ilerledi. Yukarı çıkmak için böyle bir sistem belirleyen yurt yönetimi asansör kapısının yanındaki merdiven boşluğunun farkında mı değildi yoksa bu güvenlik önlemini sadece gösteriş olsun diye mi almıştı, diye düşündü Raif. Böyle düşündü çünkü kendisi de o merdiven boşluğunu yeni fark etmişti. Raif bu düşüncelerle rodeo yaparken beyaz şapkalı çoktan asansörle dördüncü kata çıkmıştı bile. Neden bensiz gitti ki, diye içinden geçiren Raif kartını bulmak için elini sol arka cebine attı. Orada bulamayınca saat yönünde tüm ceplerini kontrol etti. Hiçbirinde yoktu.

Peki neredeydi? Çantasında olabilir miydi? Ama oraya koyduğuna dair aklında en ufak bir ipucu yoktu. Yine de ıslak çantasını çaresizce sırtından indirip ayak parmaklarının ucuna koydu ve çömelip aramaya başladı. Çok geçmeden, cüzdanını koyduğu gözde, kartını buldu, çirkin makineye okuttu ve yedinci kat düğmesine bastı.

Hızlıca odasına giren Raif, beyaz şapkalının sırlıslam olmuş şapkasını hâlâ çıkarmadığını görünce ufak bir şaşkınlık yaşadı. Silkele-nip kendine geldikten sonra "Neden beni beklemedin?" diye sordu.

"E yurt parasını vermek için rütbeliyle konuşacağını söyledin ya."

Yurt görevlisine rütbeli diyorlardı çünkü omzundan boynuna ka-dar uzanan kıllar apoleti andırıyordu. Eğer gerçekten de o kıllara göre rütbe verilecek olsaydı rütbeli kesinlikle mareşal olurdu

"Öyle bir şey demedim."

"Doğru, halüsinasyon gören bir manyak olduğumu unutmuşum."

"Uyku haplarını kullanmayı bırakman gerekiyor."

"Daha sabah üç gündür hap atmadığımı söyledim ya, taşak mı geçiyor-sun anlamadım ki!"

Sorusuna tatmin edici bir cevap alamayan Raif gözlerini devirip masasına doğru yöneldi. Ciyaklayan yatağa girmekten vazgeçmiş gibiy-di. Sandalyesini çekerken masanın üzerindeki o karmaşada adeta elmas gibi parlayan beyaz zarfı fark etti. Nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Yine de sanki her gün masasında gizemli bir zarf buluyormuşça-sına zarfı emin bir hareketle aldı ve açmaya başladı. Burs başvurularının sonucuyla ilgili olabileceğini düşündü ancak sonuçların duyurulmasını zarfı yapacak halleri yoktu ve zaten zarfın üzerinde herhangi bir ku-rum adı yazmıyordu. Donuk bir surat ifadesiyle zarfı açan Raif, zarfı açıp içinden çıkan mektubu okuduktan sonra dahi o donukluğu boza-madı. Bozmak istedi ancak yine de bozamadı. Zira mektupta yazarlar onun için hiçbir şey ifade etmemekteydi.

Mektubun altındaki imza ise böyle kötü bir el yazısı için fazla-sıyla fiyakalıydı. Raif anlamak için kendisini zorluyordu. Hem de ina-nılmaz bir şekilde ama nafiye. Kafasını kaldırıp beyaz şapkalıya baktı. Öylece yatağına yatmış, şapkasından göğsüne düşen su damlalarını önemsemeden o minik telefon ekranında başparmağını bir sağa bir sola savuruyordu. Raif için onun ne yaptığını anlamak hiç de zor olmamıştı.

Yurda geldiğinden beri anlamakta en az zorlandığı konu hiç şüphesiz bu olmuştı. Bunun nedeni üç senedir süregelen dostlukları, daha doğrusu “oda arkadaşlıkları” olabilirdi. Raif de bunu düşünüyordu ancak aklına beraber yaptıkları bir aktivite dahi gelmemişti. Bugün yağmurda yurda koşmaları hariç. Ona da aktivite denirse tabii...

Okuduğu mektupta kendi özel hayatıyla ilgili atıflar ve kaldığı yurtla ilgili detaylar vardı. Bu yüzden mektubun yurttan birine ait olabileceğini düşündü ve o afili imzayı aşağıdaki imza defteriyle kıyaslama yapmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Böylesine basit ve ucuz bir fikir bulduğu için kendisini takdir etmekle yermek arasında kaldı ve harekete geçmeden önce biraz dinlenmenin ruhsal ve fiziksel sağlığı için iyi olacağı kanaatine vardı. Yatağına ilerledi, dizlerini kırıp önce oturdu. Uyumadan önce kendisini bir aşağı bir yukarı iterek ciyaklayan yayları dinlemeyi severdi. Göz kapaklarını delip beynine kadar inen ışığı umursamadan uykuya daldı. Eğer ki yarın uyanabilirse yapacağı ilk iş o ucuz fikrini eyleme dökmek olacaktı. Tabii hatırlayabilirse...

Bugün yaşadığı unutkanlıklar sadece bir başlangıç mıydı yoksa bir son muydu? Yoksa başı sonu olmayan bir serüvenin habercisi miydi? Serüven devam edecek miydi? İyi de başlamış mıydı ki? Yoksa başlamamış mıydı bile? Bu klişe soru sormalı yazma tekniğine devam edecek miydim? Belki de.

galiba özlemeye başladım
hoppala henüz 5 saat oldu be abi
yol uzun geldi bana galiba
yol iyi geldi bence sana
gerçekten iyi geldi ha
ha ha iyi... bak böyle yeşilli mavili sarılı ne güzel be abi iyi işte

o değil be olum böyle araya mesafe girince anlıyor insan
neyi abi
yok bir şey
ha anladım yaşadığın yerin kıymetini değil mi... evet
hı hı tabii be olum başka nerede var böyle bir doğa
ya değil mi ege'nin toprağına can feda
hı hı öyle...

ehh be abi neden çıktık o zaman bu yola... abi... abi...

... ..

ne...

nereye gidiyoruz bu mevsimde şimdi
bilmem öyle bir yere işte... ne
yok bir şey abi
iyi...

ohh ne iyi ne iyi sen böyle dalıp git diye mi
ha ne dedin

ohooo senin kalbin ege'nin diğer yakasında kalmış da haberi...

ne kalmış ne unuttuk gene
ben evden çıkarken gülriz'i kafese koymayı unuttum
eyvah gitti güzelim kuş... şimdi nerelere uçmuştur
hııı hı uçmuştur uçmuştur
biz dönene kadar gider değil mi
gider be abi biz böyle tersine gittikçe hayatın
ne tersi ne diyon be olum

ohoo esas sen ne diyon
ne diyormuşum deyiver hele
kuş diyom uçmuş diyom
ne ima ediyon sen şimdi
kalbinin kuşu diyom ege'ye uçmuş yarin ellerine konmuş
saçmalama ne o öyle kuş muş...
saçmalama mı...
yapma yav o kadar belli mi
benim bir şey yapmama ne hacet sen yapmışın zaten
haydi yaa...

abicim sen abayı yakmışın birine ama kime
yapma ya çok mu belli oluyor be olum
hı hı yüzüne bir bakıver camdaki yansımandan anlarsın zaten
ahhh ah şu sızı neden böyle yollara vurur insanı
sanki şuranın sızısı yol iz bilir mi be abi
doğru sen nereye sürüklenirsen o da içinden gelir öyle

ne söz ettik be abi...
yok yahu biz kim söz etmek kim
öyle deme be abi
ne diyeyim o halde
bak bunu de
hele bir de de görelim
öhü öhü... biraz gıcık tuttu da öhü
hı hı eminim öyledir
dur bekle geliyor
gel ilham perisi gel... gel de şu abdala malum olsun
yaşadığın senin içinde fırtınalar kopartmasaydı... ııı...
evet devamını duyalım
ııı kopartmasaydı... ııı... dökülür müydü onlar kalpten dinmiş rüzgar-
ları taşıyan cümlelere...
hımmm hımm vay vay vay bak hele sen şu hergeleye...

İsmail'in cenazesinde kimse siyah giymemişti. O filmlerde olurdu. Kimsede güneş gözlüğü de yoktu çünkü kimse ağlamıyordu. Zaten on beş kişiydik. Beşi belediyenin levazımatçısı, ikisi hoca, biri hocanın çırağı, Uncu Cemal, Zerkok -lakabının uydurukluğuna bakmayın emekli öğretmendir kendisi. Soyadı nüfusta yanlış yazılmış ve her eşsiz soyadı gibi bu da lakaba dönüşmüş- Ramazan abi, Ercü, hep mahallede olan ama sadece adını bildiğim biri, babam ve ben. İsmail'in fotoğrafı iğnelenmiş olsaydı göğüslerimize, o da şık olurdu ama İsmail'in herhangi bir fotoğrafı olabileceğine hiç inanmıyorum. Öyle sanıyorum ki nüfus cüzdanı bile fotoğrafsızdır onun. Nüfus cüzdanı da yoktur diyeceğim ama emekli maaşı vardı. Onu çekmek amacıyla saklıyordur nüfus cüzdanını. Yoksa devletlik doktorluk falan işi de olmazdı.

Tabutun üzerine iliştirilen yeşil havluyu kim bulup getirmişti acaba? En azından kurtuldu diye konuşuyordu herkes kendi arasında. En azından yıkandı, dedim içimden. Densiz bir şakaydı bu ama insan içinden şaka yaparken kendini tutamıyor. İçimin şakacı olmayan tarafları şaka yapan tarafları uyardı, koordine olundu, ciddiyetin farkına varıldı. Benim ciddi olduğum yerden Uncu Cemal gevşeyivermiş olacak ki "Bizim de Zerkok'la namazımızı kıldır da aradan çıksın. Bugün yarın biz de yatarız İsmail'in yanına hocam!" diye bir şaka patlattı. Cümlelerin sonundaki İsmail'in yanına kısmı Uncu'nun kendine has sessiz kahkaha nöbetine karıştığı için at kişnemesi gibi çıktı. Zerkok pos bıyıklarının, Hasan Hoca da badem bıyıklarının altından ayıp olmasın diye birer erkek tebesümü verdiler vermesine ama Uncu kadar gülen olmadı. Normalde bu şakaya çıkışacak olan Hasan Hoca, Zerkok ve Uncu'nun ilkokuldan arkadaşı olmasından sebep ağır başlı bir tebesümle savuşturuverdi şakayı. Zaten Uncu'nun şakaya Zerkok'u bulaştırması da hocayla bu samimiyeti de ilkokul hukuklarına dayanıyordu. Yoksa caminin yolunu bilmez, her akşam da koyunlarına bekçilik ederken bir galon şarabı yuvarlardı. (Evet, unculuk mesleği değil, lakabıydı. Kendisi hayvancılık yapardı.)

“Evet herkes geldiyse indirin merhumu” dedi hoca. Genelde karar kalabalığa bırakılınca bir uğultu olur. Burada tedirgin bir sessizlik oldu. İsmail’in gireceği mezar renginde, isteksizlik hareleri belirdi herkesin tepesinde. Benim görevim hayatın her anında olduğu gibi dikilip susmaktı zaten. Mahallelinin zihinlerinde de kazık gibi öyle dikilen çocuk olarak kodlu olduğumdan hiç kimse benden beklemedi İsmail’i mezara indirmemi. İkinci anons geldi hocadan, “Şöyle bir soyunsun bakalım mezara indirecekler, ceketle kabanla olmaz bu iş.” Ramazan abi karısı tarafından İsmail’e akraba sayıldığı için, zorunluluk hissetmiş olacak ki çıkardı montunu. O anda belediyeden iki kişi girdi mezara. Ramazan abi de çıkarmış olduğu montunu geri giydi. İsmail’in bir deri bir kemik bedenini bir çırpıda naklettiler tabuttan mezara. Biri içeride kaldı tahtaları yerleştirmek için. Çatısı da tamamlandıktan sonra başladılar toprak atmaya. Ben yine dikilmece tabii. Kişi sayısı az olduğundan hem cemaat yoruldu hem mezar geç kapandı. Babam Ramazan abiye “Başın sağ olsun.” dedi. Ramazan abi tüm orta yaş çirkinliğiyle dilini hafif ağzının kenarından çıkararak elini siktir et anlamında salladı. Herkes için öyle bir ölümdü bu.

Gariban cenazesinin bile bir romantizmi olur. Bunda ciddiyet bile yoktu. Kundakçı Doğukan denen hıyar da (uyuşturucu satıcılığı, gasp, haraç, adam yaralama, kadın ticareti... her bok vardır bu piçte. Neyse ki kundakçılık henüz sadece lakabıydı.) dün kahvede ölüm haberini duyar duymaz, “Bir çayını içmedim şimdiye kadar ibnenin. Mezarını sikeyim!” diye atıp tutmamış mıydı? Mahallenin en pislik adamı bile şikayetçiydi İsmail’den işte. Önceki akşam ölümünden mütevellit bir şişe şarap eşliğinde İsmail’i överken, “İnsan bir kere hayata küsmeye görsün.” dedi babam. “İnsan bir kere düşmeye görsün...” Çok mal çalardı bizim dükkândan ufak tefek. Babam bazen müsaade ederdi bazen de deli ederdi onu gözünü ayırmadan. Bizim dükkânda İsmail’e bazen çalmak serbestti. Serhat Bakkal’daki metal kutulu Vividentleri ip bağıladığı mıknaatısla çalmaya çalışırken yakalanıp yaka paça kovulmuştu zaten. Bırak çalsın, diyordu babam. Eski günlerin hatırına... Hatırı da vardı gerçekten. Hayatıma dair hatırladığım ilk anılarımdan biri işkembe çorbası tenceresine elimi sokmam diğeri de İsmail’in traktörüyle bizim evi taşıması. İki buçuk

yaşıyordum fakat İsmail'in römorka doğru dönüp bana laf attığını hatırlıyorum. Belki de anlatılanlardan yola çıkıp zihnim uyduruyor bu anıyı. Fakat İsmail'in bakışı net bir şekilde zihnimde. Belki de römorka döndüğündeki o bakışı etkili oldu onu "Deli Adam" diye çağırmamda.

Küçükken dükkâna gittiğimde ne zaman o gelse, babam kim bu diye sorardı. Deli Adam derdim. İkisi de gülerlerdi. Bakışlarındaki alkol şaşılığı, kışın giydiği asker kaputu, yazın giydiği deri ceketi, çökmüş ve yaş tahmini duvarını aşmış yüzünün o günlerde bana çağrıştırdığı kelime grubu "Deli Adam"dı. Babam faydası zararından çok oldu onun bize derdi hep. Babama borç verdiği çok oldu sıkışık zamanlarda. Gariban olduğuna bakmayın. Garibanlığı fakirliğinden değildi İsmail'in. Bankada hatırı sayılır parası, bu hatırı sayılır paradan daha fazla çarçur ettiği parası ve emekli maaşı vardı. İsmail'i benim nazarımda ilginç yapan da buydu. Varlıklıydı ama bir cüzdanı bile yoktu. Eski bir telefon defterinin arasında ve üstündeki onu tanıdığımdan beri giydiği kaputta ve deri cekette tımarlıyordu paralarını. Para olmayan ceplerinde de sarımsak, başak biberi, çakı, bıçak, Alman malı eski radyosu... Sarımsağı taşımasının nedenini babama verdiği tarif sayesinde öğrenmiştim. Dükkândan aldığı Topkekleri sarımsakla beraber eziyor, onu yiyordu şarabın yanında meze olarak. Ballandıra ballandıra tarif ediyordu babama nasıl yaptığını. Sabahları Çokomel, -bazen çaldığı bazen satın aldığı Çokomellerdi bunlar- öğlenleri bir paket Çizi, akşamları mevsime bağlı olarak ekmek arası tahin helvası ya da yaz helvası. Haftada bir gün de dükkâna el arabası ve bir bobin çamaşır ipiyle gelir iki koli şarap alırdı. "Bak şimdi nasıl dedikodumu yapacak ibneler." der, el arabasını ite ite kahvelerin önünden evine doğru yollanırdı. Babamla arkasından bakardık. Gerçekten de tüm kahve laf atanlar ve dedikodusunu yapanlarla dolu olurdu. Haz duyuyordu şarapçı olarak anılmaktan. Kısa aralıklarla yapıyordu bunu. O kadar şarabı içemeyeceğine göre evi ufak çapta bir şarap mahzenine dönmüştü muhtemelen. Beyaz Ataol denince mahal-lede akla gelen İsmail'di ama kendisi beyaz Ataol'a beyaz Ataol değil "bahçe kazığı", bazen de "minare" derdi. Şarapla arası böyle yaratıcı isimler takacak kadar iyiydi. Bazen de gelir sadece bir şişe su alırdı.

“Sar amıca!” derdi. “Sar sen onu gasteye.” bu duruma anlam veremeyip, “Şarabı sardırmayan adam, aldığı pet şişe suyu sardırıyor.” dediğimde babam anlamlı bir bakış atmıştı suratıma. Tabi ya nasıl da anlayamamıştım... Gazeteye sarılı yarım litre pet şişe su, ellilik rakı anlamına geliyordu “dedikoducu ibnelerin” gözünde. Tüm uyarılara rağmen asla yıkanmazdı. Mahalledeki üç kahveden de kovuldu bu yüzden. Bir süre mahallede görünmedi. Sabah kahvelerin önüne serpilmiş gazete parçalarından anlıyorduk gece yarısından sonra hayalet gibi mahalleye sızıp kahvecilerden intikam aldığını. Böyle birkaç kilo gazeteyi parça pinçik eder torbalara doldurur el ayak çekilince intikam alacağı kişinin evinin ya da dükkânın önüne dökerdi. Kahvenin brandalarına bıçakla kesikler açtığı da oldu. Sonra kasabadaki tüm kahvelerden kovulmuş olacak ki mahalledekilere yine döndü. Yine uyardılar, yine yıkanmadı, yine kovuldu. Yalnızlıktan ölüyordu -ki zaten yalnızlıktan oldu ölümü- ama yıkanmıyordu.

Evinde elektrik yoktu. Ercü, göt cebinden kontrol kalemi ve penseyi eksik etmeyen seyyar-serbest biraz da illegal bir elektrikçi olduğundan bazen İsmail’den gizli, kaçak yollarla elektriği açıyor, hemen akabinde İsmail’den gelen “İbneler elektriğimi açmış amıca, gel hallet şu işi.” başvurusu üzerine biraz sevap ve bir bahçe kazığı karşılığı kapatıveriyordu elektriği. İsmail de bir yanlışlık sonucu geldiğini düşündüğü elektriği inadına kapattırmış olma zaferinin keyfini sürüyordu. Ercü’nün cenazede bulunmasının nedeni de bu bahçe kazıklarının hatırıydı belli ki. Sırf komşulara inat olsun diye bütün gece pencerede radyo dinlediğini duymuştum. Yetmiş yaşına gelmiş bu adamın gece geç saatlere kadar oturup sabahları kahvenin ilk müşterisi olmasına da anlam veremiyordum. İsmail bu güçleri ve aykırılığı sayesinde bir anti kahramana dönüştü gözümde. Fakat neye karşı bir nefretti bu? Neye karşı bir inattı? Niye rekabeti bu kadar seviyordu? Kendini bu kadar yalnızlaştırması hatta ölümünün de yalnızlıktan olması... Hep düşünüp bulamadığım sorulardı bunlar. Mezarlıktan bulduğumuz tahta parçalarıyla botlarımızdaki çamurları kazırken bir ipucu daha verdi babam, “İnsan bir kere lanet olsun demeye görsün.” Birkaç saniye sustuk. “Neyse bu kadar yeter.” dedim tahta parçasını fırlatıp. “Yıkanınca çıkar.” dedi babam. Yine densiz bir şaka geldi aklıma. Yapmadım.

No Church In The Wild, 2015

Ozan Korkmaz

Fotoğraf

Kazım amcaların müstakil evindeyiz. Balkonda oturuyoruz. Balkonun bitiminde tel örgü, tel örgünün ardında karanlık bahçe var. Elma ve limon ağaçları zor seçiliyor. Ben göremiyorum. Konuşmalardan öğreniyorum. O tarafa bakamıyorum, baktıkça ürperiyorum çünkü. Cüce ve katil palyaçolar belirecekmiş gibi oluyor. Annemin dibinden ayrılmıyorum. “Dur oğlum çekiştirip durma.” diyor, her ona yanaştığımda. “Babanın yanına otursana.” diyerek uzaklaştırmaya çalışıyor beni. “Anne dur ya!” diye çıkışarak uzaklaşıyorum.

Bahçeye bakmaktan ve içinden çıkabilecek her türlü korkunç yaratığı düşünmekten korksam da sebebini bilemediğim bir zevk de alıyorum. Yanımda bir sürü insan olduğu için oradan ne çıkarsa çıksın bana bir şey yapamayacağından olsa gerek. Bir şey çıkacağı yok ama olur da çıkarsa annemin yanına iyice sokulur, kurtulurum. Annem “Gel gel yeniden karnıma gir oğlum.” der. Sırf ne karşılık vereceğini görmek için “Tamam giriyorum hadi.” derim, sonra ne der bilemem.

Oyunumu tadında bırakmak adına sırtımı dönüyorum karanlık bahçeye. Babamla Kazım amcayı dinlemeye başlıyorum. Daha birbirlerine ısınamadılar. İşten güçten, havadan sudan konuşuyorlar. Onları dinlediğimi gören Kazım amca bana dönüyor. Nasıl olduğumu, okulumun nasıl gittiğini soruyor. Her şeyin iyi gittiğini ve iyi olduğunu söylüyorum. Ben ona sormuyorum onun işleri nasıl diye. Babamla olan konuşmalarından anladığım kadarıyla onun işleri de iyi, babamın işleri de. Hepimiz iyiyiz. Kazım amcayla konuşmamız bakışlarımı annem ve Meliha teyzeye, Kazım amcanın karısına, çevirmemle bitiyor. Onları dinliyorum. Bahçenin pratikliği ve olmazsa olmazlığı üzerine konuşuyorlar. Derin bir nefes alıyorum. Önüme dönüyorum. Bırakıyorum nefesimi. Etrafı inceliyorum. Pencerenin önündeki 2.5 litrelik pet şişeden yapılma çirkin süslükleri, yoğurt kaplarının içindeki ismini bilmediğim bitkileri ve ne olacağını bilmesem de değerlendirilmek üzere biriktirilmiş şişe kapaklarını görüyorum. Acaba evin görmediğimiz kısımlarında yeniden hayat bulmuş ve dekoratif amaçlarla değerlendirilmiş ne kadar çerçöp var? Benim de konuşabileceğim bu konuyu bir boşluk bulup onlara söyleyebileceğimi sanmıyorum. Annem 3. kattaki evimizin balkonuna ufak bir bahçe yapmak için taktikler alıyor. Meliha teyze püf noktaları vurgulayarak anlatıyor.

Herkesin ay tabağında 2 Őeker var. Annem ayını Őekersiz, babam tek Őekerli içiyor. Ben ise tam Meliha teyzenin dűŐűndűğű gibi 2 Őekerli içiyorum. Annemin Őekerlerini alıyorum, kendi çay tabağıma koyuyorum. Planım, bir sonraki çay servisinde, “Ben bu sefer Őeker almayayım.” deyip annemden aldığım Őekerleri kullanmak ve kurduğum oyunu anlayıp anlamadıklarını gűrmek. Annem koluyla dűrtűyor. “Oğlum oynama Őu Őekerlerle, kaç yaşına geldin!” diyor. Yaşımanın annemin istekleri űzerine değıŐtiğini sűyleyecekken vazgeçiyorum. Bu yaşına gelmiŐ biri olarak misafirlikte kavga çıkaran ocuk olmak istemiyorum.

Kazım amcaların Őehirden uzak evinde annemle babam çok mutlu oluyor. Sanırım bu yűzden bize hiç gelmiyorlar, hep biz onlara gidiyoruz. Daha doğrusu annemle babam gidiyor. Ben evde kalıp televizyon izliyorum. Ne istersem onu açıyorum. pűŐmeli filmler bulmaya çalıŐıyorum. Bazen buluyorum.

Hiç gelmek istemedim Kazım amcalara.

“Kazım amcan seni soruyor kaç zamandır.” diye ısırar etti babam onlarla gelmem için.

“Hayır gelmeyeceğim, istemiyorum.” dedim.

“Bu sefer gel oğlum, kaç yıl oldu sen en son onlara gideli?”

“Baba onlar benim arkadaŐım değıl ki. Sizin arkadaşınıız. Beni niye soruyorlar ki bu kadar?”

“Onlar seni çok seviyor oğlum.”

Hemen cevap vermedim. Kazım amcaların hiç çocuğı olmadı, bu aklıma geldi. Kűűűkken onlara gittiğimizde Kazım amcanın benimle oyun oynadığını, bazen de gűreŐtiğimizi hatırladım.

“Tamam baba tamam. Geliyorum.” dedim. Annemle babamın Őehirden uzak mutluluğundan pay almaya ben de geldim.

Vakit geçmek bilmiyor. Telefonuma bakıyorum. Bir űnceki bakışımından sonra en az bir yarım saat geçmiŐtir sanıyorum, sadece 10 dakika geçmiŐ. Babama “Hadi artık gidelim.” der gibi bakıyorum. O bu bakışımın anlamını çok iyi biliyor. “Tamam.” diyor. Ben de bu sűzűn anlamını çok iyi biliyorum. Ofluyorum.

Konuşmalara dahil olamıyorum. Olmak da istemiyorum. Köyden getirilen yiyeceklerin buradaki hazır yiyeceklerden kat be kat daha iyi olduğundan konuşuyorlar. Köyün havasının ayrı bir güzelliğe sahip olduğundan. Buradaki insanların kötülüğünden. Ufak sessizliklerin ardından tekrar tekrar köyde her şeyin bambaşka olduğundan. Arada bana da laf atıyorlar. Gerçek peynirin, yoğurdun tadını bilmediğimi, gerçek tavukların etinin beyaz değil siyaha yakın kahverengi olduğunu hatırlatıyorlar. Ben sevmiyorum işte, diyerek savuşturuyorum.

Meliha teyze, tepsiye çaydanlığı ve bardakları koyuyor. Annem de kalanları toplayıp arkasından gidiyor. Çok zaman geçmiyor, Meliha teyze meyve dolu büyük bir tabakla, annem de küçük servis tabakları ve bıçaklarla geliyor. Onların bu hızına şaşırıyorum. Belki de Meliha teyze her şeyi önceden hazırlıyor, vakti gelince çıkarıp bize sunuyor. Meyvelerin gelmesi, ev sahiplerinin misafirlerine gitme vaktiniz geliyor demesinin en hoş şekli. Bu durum en çok beni ilgilendirdiğinden en çok ben seviniyorum.

Meliha teyze ve annem yine beni şaşırtan bir hızla salatalıkları ve elmaları soyuyorlar. Mürdüm eriği ve üzümle beraber tabaklara bölüştürüyorlar. Kazım amca ve babama bir tabak; annem, Meliha teyze ve bana bir tabak.

Babam “Elmalar bahçeden mi?” diye soruyor.

Kazım amca “Bahçeden bahçeden. Biz artık bu elmalardan başka yiyemiyoruz hemşerim.” diyor. Gıpta ediyor babam.

“Biz ne yediğimizi bilmiyoruz. Nereden geliyor, hangi koşullarda yetişiyor... En iyisini yapıyorsunuz gerçekten.” diyor. Konu yine köyde yetişen yiyeceklerin ne kadar doğal, sağlıklı ve lezzetli olduğuna dönüyor.

Konuşmaları bitiyor. Babam kendi kendine gülmeye başlıyor. Gülmesini gerektirecek hiçbir işaret göremiyor kimse. “Ee noldu herif?” diyor annem. Bu soruyu bekleyen babam bütün bedeniyle onu güldüren şeyin ne olduğunu söylemeye hazırlanıyor. Gülmesini güçlükle durdurup şakacı bir yüze geçiyor. Bana dönüyor.

“Seni burada bırakalım mı? Kazım amcanlara?” diyor.

Annem ve Meliha teyze de gülüyorlar, kendilerini tutmaya çalışarak. Elleriyle ağızlarını kapatıyorlar, gözlerini yumuyorlar. Kazım amca pek gülmüyor. Gülümseyerek bana bakıyor. Bir cevap mı bekliyor benden? Küçüklüğümünden kalma bir korku basıyor içimi. Sahiden bırakırlar mı beni burada? Karanlık bahçeden daha çok korkuyorum. Oraya bakmayı kendime tamamen yasaklıyorum. Bu akşam eve gidene kadar hiç gülmemeye karar veriyorum. Somurtarak babama bakıyorum.

Meyve tabakları hızla toparlanıyor. Meliha teyze ve annem aynı çabuklukla yerlerine dönüyor, oturuyorlar. Herkes sakince beklemeye başlıyor. Babam telefonda saate bakıp bir şey söylecek gibi oluyor, söylemiyor. "Bize müsaade, artık kalkalım." demesini bekliyorum. Bunu demesi için bakışlarımla baskı yapıyorum. Bana bakmıyor. Herkes birazdan kalkıp evimize gideceğimizi biliyor. Ama bunu istemiyorlar, bundan çekiniyorlar gibi. Bir şey unutuldu sanki ya da yetmedi.

Meliha teyze, Kazım amcayla bana bakıp "Güreşmeyecek misiniz?" diyor. Uzun zamandır bu bekleniyormuş hatta Kazım amcalara sırf bu yüzden gelmişiz gibi. Kazım amca bana dönüp "Ne dersin aslan?" diyor. "Burada mı?" diyorum. "Burada aslan burada." diyor. Nasıl güreşeceğiz, nereden çıktı şimdi derken annemin ve babamın da cevabımı merakla beklediğini görüyorum. Annem sabırsızlanıyor. "Oğlum siz küçükken hep güreşirdiniz. Unuttun mu?" diyor. "Unutmadım anne." diyorum. "Ellerimi yıkayayım bari de öyle güreşelim. Elmadan yapış yapış olmuş." Ellerimi yıkamaya gidiyorum.

Döndüğümde sabırsızca bekleyen Kazım amcanın yerini aldığı görüyorum. Elleriyle karşısına geçmemi işaret ediyor. İşaret ettiği yere geçiyorum. Annem, babam ve Meliha teyze de üç kişilik bir çember oluşturup etrafımızı sarıyor. Kazım amca dizlerinin üzerine çöküyor. Ama ben artık küçük bir çocuk değilim. Boyum ondan çok daha uzun, omuzların daha geniş ve daha kiloluyum. Şartları eşitlemek için ben de dizlerimin üzerine çöküyorum. Babam "Ben hakemim!" diyor ve hazır olup olmadığımızı sormadan "Başlayın pehlivanlar!" diye bağırıyor gür bir sesle. Kazım amca babamın komutuyla süratle üzerime atılıyor, tek koluyla kafamı sıkıştırıyor. Meliha teyze "Bravo bravo!" diyor. Kazım amcanın belini kavrayıp yukarı kaldırmaya çalışıyorum. Kazım amca çok hafif, çok güçsüz. Kaldırıyorum ve alaşağı ediyorum.

TuŖe etmek için üzerine abanıyorum. Ayıplayan sesler geliyor seyircilerden. Kafamı kaldırıncı kınayarak baktıklarını görüyorum. Babam çok yavaŖa “Biiiiiiiiiiiiiii...” diyor, bir türlü bire tamamlamıyor. Kazım amca altımda çırpınıyor. zerindeki gücümü azaltıyorum. Beni itsin de üzerinden kalkayım diye gözlerimle yalvarıyorum. Kazım amcanın gücü bitti, itmiyor. İtmemesine rağmen büyük bir sırayıŖıla üzerinden kalkıyorum. YorulmuŖum gibi derin nefesler alıp veriyorum. Doğruluyor. Yeniden üzerime atılıp tek koluyla kafamı sıkıŖtırmaya alıŖıyor. İzin veriyorum. Ardından yere atıyorum kendimi. Üzerime ıkıyor. Babam hızlıca sayıyor. “Bir, iki, üç!” Kazanan Kazım amca. “Aferin Kazım aferin. Sen yendin.” diyorlar. Kazım amca üzerimden inip ağır ağır ayağı kalkıyor. VahŖi bir hayvanı tek baŖına alt etmiŖ gibi yorgun. Babam tek elini tutuyor ve havaya kaldırıp “Ŗampiyooon KAZIM!” diyor. Kazım amca “İyyidin iyyidin!” diyor. Tebrik bekliyor benden. Elimini uzatıp “Sen de iyyidin Kazım amca.” diyorum. Canım iyice sıkılıyor. Babama sertçe dönüp “Baba! Gidelim mi artık?” diyorum.

“Çabuk televizyonu aç bizim reklam çıkmış.” dedi. “Hangi kanal oğlum onu söyle baştan.” dedim elimde kumandayla. “Kanal T abi aç hemen.” Çok hızlıca 6’yı tuşladım. “Hani oğlum? Dizi mizi var burda.” “Kanal T abi Kanal T” dedi “T”leri bastıra bastıra. “Kanal T’yi hemen nasıl açayım birader ben, televizyonda var mı o bile belli değil.” dedim. Kanal listesini ortaokulda bir öğle sonrası öğrendiğimiz hızlı okuma tekniğiyle, çok da etkin olmayan bir şekilde 3 kere kontrol ettikten sonra listede Kanal T olarak geçen fakat açınca “Anadolu Yurdumlife Tv” adında bir Şaban filmleri maratonu kanalı olan kanal dışında bir şey olmadığına kanaat getirdim. “Frekans ver acil!” dedim. “Abi ne bileyim frekansı bitti bitecek aç şunu!” dedi. İnternette hızlıca kanal T frekans araştırması yaptım. “Kanal T frekans değişti mi, işte kanal T yeni kanal frekansları yeni...” yazan bir sonuca tıkladım. Frekansları girdim. Kanal D çıktı. “Abi,” dedi, “frekans aratacağına internette açsana şunu.” Hakkı vardı. Hemen “Kanal T izle” yazdım. Yine Kanal D çıktı. Kumandada 6’ya basmamla başlayan Kanal D macerası hafiften sinirlerimi oynatmaya başlamıştı. “Oğlum,” dedim “Kanal T falan yok, bul şu kanalı bana.” Bir arama da o yaptı, bir frekans verdi. En sonunda Kanal T çıkmıştı, yanında 37 yeni kanal ve 22 radyoyla eklendi listeme.

Sonunda açtım kanalı. “Haydi, alıverin garii!” diyen teyzeye yetiştim ki bu reklamın sonuydu. İçinde parmağım olan bir projenin televizyon ekranlarında çıkması, ucuz bir sırtıma yerleştirdi suratıma. Var mısın yok musun Mevlüt’ün tanıdıkları da Mevlüt’ü televizyonda görünce aynı böyle sırtmışlardır. “Hadi hayırlı olsun Nejdet’çğim.” dedim. “Olacak abi çok hayırlı ve de uğurlu olacak, bak gör.” dedi. Nejdet bu reklam işine başından beri çok yükselmişti.

Böyle bir masraf benim kafama hiç yatmasa da, Nejdet’in “Abi reklamın iyisi kötüsü olmaz.” lafı aslında bu sözün bu durumla hiç alakası olmamasına rağmen izin vermeme yetmişti. Aslında en başında benim bu işe girmekte hiç gönlüm yoktu ya, yine Nejdet’in “Sektörde tek olacağız abicim. Daha önce bir başkasının aklına dahi geldiyse gel yüzüme tükür, senden adam olmaz de.

Zamanında Nikola Tesla da aklına ne geldiyse yazmış çizmiş ama piyasaya girmemiş hep Edison'a kaptırmış ampulü, prizi. Tesla gibi mi olalım abi allasen." İkna çabası, paranın büyük kısmını onun koymas ve benden sadece manevi destek talep etmesiyle birleşince başarılı oldu. Yine de tüm paranın yarısını listelerde olduğu bile meçhul kanallarda yayınlanacak bir reklama yatırmak akıl kârı değildi.

Nejdet 12 yaşından beri elektrikçide çalıştığından kendini elektrige adanmış bir arkadaş. Kendince olup olmadık icatlar çıkartıp evin bodrumuna dolduruyor onları. En son arsayı araziyi sattı da bu işe gömdü paranın bir kısmını. İki saat geçti Nejdet yine aradı. "Abicim projemiz hakkın rahmetine kavuşmuş bulunmaktadır. Üretici firma aradı, vazgeçmiş namussuzlar. Bizim sanayicimizde, iş adamımızda ticari zekâ olmadıktan sonra biz daha çok avuçlarınız taşaklarımızı. Haydi, buyurun cenaze namazına!" Nejdet'in bu epik serzenişini zerre hissiz karşılayıp anlaşılmamızda bulunan "manevi destek" şartını ifaya geçtim hemen: "Nejdet'çığım ikimize de büyük geçmiş olsun kardeşim. Canımızı hiç sıklmıyoruz, kaldığımız yerden devam ediyoruz canım kardeşim. Başka projelerde görüşmek üzere!" şeklinde küçük bir motivasyon konuşmasıyla trink kapattım telefonu.

Kanal T açık kalmış, yine bizim reklam başladı: "Kendinden ketillı düdüklü tencere, 3 kademe derece ayarlı, alarmlı, (alarm sesi ayarlanabilir) kilit sistemli... Alın garii!" Alarm sesinin ayarlanabilir olması ve kilit sistemi özellikleri kafama takıldı. "Ulan," dedim, "Allah'ın denyo Nejdet'i, tencerede kilidi kim ne yapsın?" Eski Kanal T'nin adını "Anadolu Yurdumlife Tv" diye değiştirip 13'e taşıdım, kapattım televizyonu.

Çiçekçi durağının yakınlarındaki banklardan birine en son oturduğumda dedemin yedisine gidecektim. Böyle yedi falan yazmak da ne tuhaf. Dümdüz çevirsen hiçbir manası yok hiçbir başka ülkenin hiçbir insanı için. Dümdüz bir yedi çünkü. Dümdüz bir kelime. Bir insanın bedeni yedi gündür toprak altında demek gibi değil. Kim bilir böyle kaç dümdüz kelime var dünyanın dört bir yanında, aslında dümdüzlükten öylesine uzak. Bak buradaki dördü anlıyorum mesela. Doğusuydu batı-sıydı falan derken dört ana yönü tarif etmişiz gibi. Hâlbuki ilk dümdüz haliyle düşününce sanki dünya kareymiş gibi geliyor insana. Düz bir kare. Ya da hadi olsun dikdörtgen. Şimdi, şu an oturduğum bank gibi. Yine çiçekçideyim. Yine durağın yakınındaki bir bankta oturuyorum. Uzun zamandır içmememe rağmen limonlu bir soda aldım az önce. Sanırım sırf bir köşede tüm yüzümü sarıp sıkıştıran maskemi tamamen çıkartıp oturabilmemi anlaşılır kılacak bir bahane istemiş olabilirim. Belki de vücudum şekerli bir şeyler arzulamıştır. Belki de cebim uzun zamandan sonra para gördü diye etrafa savurasım vardır. Belki... O zaman da böyle oturup bir şeyler karalamıştım. O zaman yanımda dörtten fazla not defteri taşıyordum gerçi. Zamanımın çoğunun yollarda geçtiği günler... Şimdi cep telefonumda, yazdığım kelimeleri pek de net seçemedim yazıyorum. Dedemden sonra çok şey değişti. Ama dedemden ötürü değil.

Şimdi babaannem için buradayım. Dedemden bilmem kaç yıl sonra, şimdi o hasta. Ne kadar hasta olduğunu bilmeyen hastalardan. Yaşlandınız mı duyulabilecek gerçekler kapasitenizi azaltıyorsunuz çünkü. Ya da birileri sizin için azaltıveriyor. Ne kadar iyi ne kadar kötü bilmiyorum. Ben olsam hangisini isterdim, onu da bilmiyorum. Ama ölümle arama eskisinden çok mesafe koyduğumu biliyorum.

Dedemin hasta olduğu zamanlardı sanırım, ya da belki daha önce, belki daha sonra, daha kasvetliydi sanki havası hayatımın. Birilerim hastaydı, birilerim ölüyordu, birilerim ölmüştü. Ben de bütün bunları ucundan birbirine bağlayıp sarmıştım etrafımı kapkara. Çayla. Her hasta evinde, her cenazede çay içiyorduk. Çaya farklı bakmaya başlamıştım artık, çayı farklı içmeye başlamıştım. En alakasız yerde, en eğlenceli ortamda masaya çay gelse hüzünleniyordum. Şimdi ikidir babaanneme ziyarete geldiğimizde çay içiyoruz.

Demine göre acı mı acı bir çay aslında. Ama hiçbir yudumda ölüm gelmedi aklıma. Hiçbir yudumda hüzünlenmedim. Demek sıcak ı bir yere kadarmış ayın. Ölümün neden öyle olmasın?

Bir zamandır kimsem ölmedi. Bir cenazeye dair son hatırladığım şey, bir tabutun omuzlar üstünde, cırcır böcekleri eşliğinde yemyeşil ağaçların arasında ilerleyişı... Varılacak bir cennet varsa o yaprakların arasındadır belki?

Çiçekçi durağının oradayım hâlâ. Bankta. Arkamda yüzlerce mezar. Eskiden korkardım. Artık patika yolları görüyorum aralarından geçen. Kedileri, ağaçları, doğasına inat hiç de kasvetli gelmeyen mezar taşlarını... Ölümle aramız bu aralar açık. İktiğim aylar gibi. Elimize sağlık.

